

KONWENCJA

między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Meksykańskich Stanów Zjednoczonych w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu,

sporządzona w Mexico City dnia 30 listopada 1998 r.

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 30 listopada 1998 r. została sporządzona w Mexico City Konwencja między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Meksykańskich Stanów Zjednoczonych w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu, w następującym brzmieniu:

KONWENCJA

**między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej
a Rządem Meksykańskich Stanów Zjednoczonych
w sprawie unikania podwójnego opodatkowania
i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania
w zakresie podatków od dochodu**

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej i Rząd Meksykańskich Stanów Zjednoczonych,

pragnąc zawrzeć Konwencję w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu, zwaną dalej „Konwencją”,

uzgodniły, co następuje:

Artykuł 1

Zakres podmiotowy

Niniejsza Konwencja dotyczy osób mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w jednym lub w obu Umawiających się Państwach.

Artykuł 2

Podatki, których dotyczy Konwencja

1. Niniejsza Konwencja dotyczy podatków od dochodu, które pobiera się na rzecz każdego z Umawiających się Państw.

2. Za podatki od dochodu uważa się wszystkie podatki, które pobiera się od całego dochodu albo od części dochodu, włączając podatki od zysku z przeniesienia własności majątku ruchomego lub nieruchomości, jak również podatki od przyrostu majątku.

3. Do aktualnie istniejących podatków, których dotyczy Konwencja, należą w szczególności:

a) w Polsce:

- (i) podatek dochodowy od osób fizycznych,
- (ii) podatek dochodowy od osób prawnych (zwane dalej „podatkami polskimi”);

b) w Meksyku:

podatek dochodowy (*el impuesto sobre la renta*) (zwany dalej „podatkiem meksykańskim”).

4. Niniejsza Konwencja dotyczy także wszystkich podatków takiego samego lub podobnego rodzaju, które po podpisaniu niniejszej Konwencji będą wprowadzone dodatkowo lub w miejsce istniejących podatków. Właściwe organy Umawiających się Państw będą informowały się wzajemnie o zasadniczych zmianach dokonanych w ich ustawodawstwie podatkowym.

Artykuł 3

Ogólne definicje

1. W rozumieniu niniejszej Konwencji, jeżeli z kontekstu nie wynika inaczej:

- a) określenie „Polska” użyte w sensie geograficznym oznacza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w tym każdy obszar poza jej wodami terytorialnymi, na którym na mocy ustawodawstwa Polski i zgodnie z prawem międzynarodowym Polska może sprawować suwerenne prawa do dna morskiego, jego podglebia i ich zasobów naturalnych;
- b) określenie „Meksyk” oznacza Meksykańskie Stany Zjednoczone; użyte w sensie geograficznym obejmuje ono terytorium Meksykańskich Stanów Zjednoczonych, jak również integralną część Federacji; wyspy, w tym rafy i ławice piaskowe na przyległych wodach; wyspy Gwadelupa i Revillagigedo; szelf kontynentalny i dno morskie oraz podglebie wysp, raf i mierzei; wody mórz terytorialnych i wody wewnętrzne i obszary leżące poza nimi, nad którymi Meksyk może sprawować, zgodnie z prawem międzynarodowym, suwerenne prawa do poszukiwania i eksploatacji zasobów naturalnych dna morskiego, podglebia i pokrywających je wód; oraz przestrzeń powietrzną nad terytorium państwa w granicach i na warunkach ustalonych przez prawo międzynarodowe;
- c) określenia „Umawiające się Państwo” i „drugie Umawiające się Państwo” oznaczają, w zależności od kontekstu, Polskę lub Meksyk;
- d) określenie „osoba” oznacza osobę fizyczną, spółkę oraz każde inne zrzeszenie osób;
- e) określenie „spółka” oznacza każdą osobę prawną lub każdą inną jednostkę, którą dla celów podatkowych traktuje się jako osobę prawną;
- f) określenia „przedsiębiorstwo jednego Umawiającego się Państwa” i „przedsiębiorstwo drugiego Umawiającego się Państwa” oznaczają, odpowiednio, przedsiębiorstwo prowadzone przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie i przedsiębiorstwo prowadzone przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie;
- g) określenie „transport międzynarodowy” oznacza wszelki transport statkiem morskim lub statkiem powietrznym, eksploatowanym przez przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa, z wyjątkiem

przypadku, gdy taki statek morski lub statek powietrzny jest eksploatowany wyłącznie między miejscami położonymi w drugim Umawiającym się Państwie;

h) określenie „obywatel” oznacza:

- (i) każdą osobę fizyczną posiadającą obywatelstwo Umawiającego się Państwa,
 - (ii) każdą osobę prawną, spółkę osobową lub stowarzyszenie utworzone na podstawie ustawodawstwa obowiązującego w Umawiającym się Państwie;
- i) określenie „właściwy organ” oznacza:
- (i) w przypadku Polski — Ministra Finansów lub jego upoważnionego przedstawiciela,
 - (ii) w przypadku Meksyku — Ministerstwo Finansów i Długu Publicznego.

2. Przy stosowaniu niniejszej Konwencji przez Umawiające się Państwo, jeżeli z kontekstu nie wynika inaczej, każde określenie w niej niezdefiniowane będzie miało takie znaczenie, jakie ma ono w odniesieniu do podatków, do których ma zastosowanie niniejsza Konwencja, zgodnie z ustawodawstwem danego Państwa obowiązującym w danym czasie. Znaczenie wynikające z obowiązującego ustawodawstwa podatkowego danego Państwa ma pierwszeństwo przed znaczeniem nadanym temu określeniu przez inne działy ustawodawstwa danego Państwa.

Artykuł 4

Miejsce zamieszkania lub siedziba

1. W rozumieniu niniejszej Konwencji określenie „osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie” oznacza każdą osobę, która zgodnie z prawem tego Państwa podlega tam opodatkowaniu z uwagi na jej miejsce zamieszkania, miejsce stałego pobytu, siedzibę zarządu albo inne kryterium o podobnym charakterze. Jednakże określenie to nie obejmuje osób, które podlegają opodatkowaniu w tym Państwie w zakresie dochodu osiąganego tylko w tym Państwie.

2. Jeżeli, stosownie do postanowień ustępu 1, osoba fizyczna ma miejsce zamieszkania w obu Umawiających się Państwach, to jej status określa się według następujących zasad:

- a) uważa się, że osoba ma miejsce zamieszkania w tym Państwie, w którym ma ona stałe miejsce zamieszkania; jeżeli ma ona stałe miejsce zamieszkania w obu Umawiających się Państwach, to uważa się, że ma ona miejsce zamieszkania w tym Państwie, z którym ma ona ściślejsze powiązania osobiste i gospodarcze (ośrodek interesów życiowych);
- b) jeżeli nie można ustalić, w którym Państwie osoba ma ośrodek interesów życiowych, albo jeżeli nie posiada ona stałego miejsca zamieszkania w żadnym z Państw, to uważa się, że ma ona miejsce za-

mieszkania w tym Umawiającym się Państwie, w którym zwykle przebywa;

- c) jeżeli przebywa ona zazwyczaj w obu Państwach lub nie przebywa zazwyczaj w żadnym z nich, to uważa się, że ma ona miejsce zamieszkania w tym Państwie, którego jest obywatelem;
- d) jeżeli osoba jest obywatelem obu Państw lub jeżeli nie jest obywatelem żadnego z nich, to właściwe organy Umawiających się Państw rozstrzygną sprawę w drodze wzajemnego porozumienia.

3. Jeżeli, stosownie do postanowień ustępu 1, osoba niebędąca osobą fizyczną ma siedzibę w obu Umawiających się Państwach, to uważa się, że ma ona siedzibę w tym Umawiającym się Państwie, w którym znajduje się miejsce jej faktycznego zarządu.

Artykuł 5

Zakład

1. W rozumieniu niniejszej Konwencji określenie „zakład” oznacza stałą placówkę, przez którą całkowicie lub częściowo prowadzona jest działalność przedsiębiorstwa.

2. Określenie „zakład” obejmuje w szczególności:

- a) miejsce zarządu;
- b) filię;
- c) biuro;
- d) fabrykę;
- e) warsztat i
- f) kopalnię, źródło ropy naftowej lub gazu ziemnego, kamieniołom albo inne miejsce wydobywania zasobów mineralnych.

3. Określenie „zakład” obejmuje również plac budowy, prace budowlane, montażowe lub instalacyjne, lub działalność nadzorczą z nimi związaną, lecz tylko w przypadku, gdy plac budowy, prace lub działalność z nimi związana trwają dłużej niż sześć miesięcy.

4. Bez względu na poprzednie postanowienia tego artykułu określenie „zakład” nie obejmuje:

- a) użytkowania placówek, które służą wyłącznie do składowania, wystawiania lub wydawania dóbr lub towarów należących do przedsiębiorstwa;
- b) utrzymywania zapasów dóbr lub towarów należących do przedsiębiorstwa wyłącznie w celu składowania, wystawiania lub wydawania;
- c) utrzymywania zapasów dóbr lub towarów należących do przedsiębiorstwa wyłącznie w celu przerebu przez inne przedsiębiorstwo;
- d) utrzymywania stałej placówki wyłącznie w celu zakupu dóbr lub towarów albo w celu zbierania informacji dla przedsiębiorstwa;
- e) utrzymywania stałej placówki wyłącznie dla potrzeb reklamy, dostarczania informacji, prowadze-

nia prac badawczych lub podejmowania przygotowań do lokaty pożyczek albo dla podobnej działalności mającej przygotowawczy lub pomocniczy charakter dla przedsiębiorstwa;

- f) utrzymywania stałej placówki wyłącznie w celu jakiegokolwiek połączenia rodzajów działalności, o których mowa w tym ustępie od litery a) do e), pod warunkiem jednak, że całkowita działalność tej placówki, wynikająca z takiego połączenia rodzajów działalności, ma charakter przygotowawczy lub pomocniczy.

5. Bez względu na postanowienia ustępów 1 i 2, jeżeli osoba, z wyjątkiem niezależnego przedstawiciela w rozumieniu ustępu 7, działa w imieniu przedsiębiorstwa i osoba ta posiada pełnomocnictwo do zawierania umów w Umawiającym się Państwie w imieniu przedsiębiorstwa, i pełnomocnictwo to zwyczajowo wykonuje, to uważa się, że przedsiębiorstwo to posiada zakład w tym Państwie w zakresie prowadzenia każdego rodzaju działalności, którą osoba ta podejmuje dla przedsiębiorstwa, chyba że czynności wykonywane przez tę osobę ograniczone są do rodzajów działalności, wymienionych w ustępie 4, które, gdyby były wykonywane za pośrednictwem stałej placówki, nie powodowałyby uznania tej placówki za zakład na podstawie postanowień tego ustępu.

6. Bez względu na powyższe postanowienia tego artykułu uważa się, że towarzystwo ubezpieczeniowe jednego Umawiającego się Państwa, z wyłączeniem reasekuracji, posiada zakład w drugim Umawiającym się Państwie, jeżeli pobiera ono składki ubezpieczeniowe na terytorium tego Państwa lub zawiera umowy ubezpieczeniowe odnoszące się do ryzyka występującego na jego terytorium poprzez osobę inną niż niezależny przedstawiciel, do którego stosuje się ustęp 7.

7. Nie uważa się, że przedsiębiorstwo posiada zakład w Umawiającym się Państwie tylko z tego powodu, że wykonuje ono w tym Państwie czynności przez maklera, generalnego komisanta albo przez każdego innego niezależnego przedstawiciela, pod warunkiem że te osoby działają w ramach swojej zwykłej działalności oraz że w zakresie ich stosunków handlowych i finansowych z przedsiębiorstwem nie zostały umówione lub narzucone warunki, które różnią się od warunków ogólnie uzgadnianych przez niezależnych przedstawicieli.

8. Fakt, że spółka mająca siedzibę w Umawiającym się Państwie kontroluje lub jest kontrolowana przez spółkę, która ma siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie albo która prowadzi działalność w tym drugim Państwie (przez posiadany tam zakład albo w inny sposób), nie wystarczy, aby którąkolwiek z tych spółek uważać za zakład drugiej spółki.

Artykuł 6

Dochód z nieruchomości

1. Dochód osiągany przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Pań-

stwie z majątku nieruchomego (włączając dochód z gospodarstwa rolnego i leśnego), położonego w drugim Umawiającym się Państwie, może być opodatkowany w tym drugim Państwie.

2. Określenie „majątek nieruchomy” ma takie znaczenie, jakie nadaje mu prawo tego Umawiającego się Państwa, na terytorium którego dany majątek jest położony. Określenie to obejmuje w każdym przypadku mienie przynależne do majątku nieruchomego, żywy i martwy inwentarz gospodarstw rolnych i leśnych, prawa, do których mają zastosowanie przepisy prawa powszechnego dotyczące własności ziemi, prawa użytkowania nieruchomości, jak również prawa do stałych i zmiennych świadczeń z tytułu eksploatacji lub prawa do eksploatacji zasobów mineralnych, źródeł i innych zasobów naturalnych; statki morskie, barki i statki powietrzne nie stanowią majątku nieruchomego.

3. Postanowienia ustępu 1 stosuje się do dochodu osiągniętego z bezpośredniego użytkowania, dzierżawy lub innego rodzaju użytkowania majątku nieruchomego.

4. Postanowienia ustępów 1 i 3 stosuje się również do dochodu z majątku nieruchomego przedsiębiorstwa i do dochodu z majątku nieruchomego służącego do wykonywania wolnego zawodu.

Artykuł 7

Zyski przedsiębiorstw

1. Zyski przedsiębiorstwa Umawiającego się Państwa podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie, chyba że przedsiębiorstwo prowadzi lub prowadziło działalność gospodarczą w drugim Umawiającym się Państwie poprzez położony tam zakład. Jeżeli przedsiębiorstwo prowadzi lub prowadziło działalność w ten sposób, zyski przedsiębiorstwa mogą być opodatkowanie w drugim Państwie, jednak tylko w takiej mierze, w jakiej mogą być przypisane:

- a) takiemu zakładowi;
- b) sprzedaży w drugim Państwie dóbr lub towarów takiego samego lub podobnego rodzaju, jak dobra lub towary sprzedawane poprzez ten zakład.

Jednakże zyski pochodzące ze sprzedaży, o której mowa pod literą b), nie podlegają opodatkowaniu w drugim Państwie, jeżeli przedsiębiorstwo wykaże, że sprzedaż taka była prowadzona z przyczyn innych niż w celu osiągnięcia korzyści płynących z niniejszej Konwencji.

2. Z zastrzeżeniem postanowień ustępu 3, jeżeli przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa prowadzi lub prowadziło działalność gospodarczą w drugim Umawiającym się Państwie poprzez położony tam zakład, to w każdym Umawiającym się Państwie należy przypisać takiemu zakładowi takie zyski, które mógłby on osiągnąć, gdyby wykonywał taką samą lub podobną działalność w takich samych lub podobnych warunkach

jako samodzielne przedsiębiorstwo i był całkowicie niezależny w stosunkach z przedsiębiorstwem, którego jest zakładem.

3. Przy ustalaniu zysków zakładu dopuszcza się odliczanie nakładów ponoszonych dla tego zakładu, włącznie z kosztami zarządzania i ogólnymi kosztami administracyjnymi, niezależnie od tego, czy powstały w tym Państwie, w którym położony jest zakład, czy gdzie indziej. Jednakże nie dopuszcza się takiego odliczenia w przypadku kwot, jeżeli takowe istnieją, płaconych przez zakład (w innym celu niż zwrot rzeczywistych wydatków) na rzecz centrali przedsiębiorstwa lub jego innych biur z tytułu opłat licencyjnych, honorariów lub innych podobnych płatności za prawa do korzystania z patentów albo innych praw, w postaci prowizji za wykonaną usługę lub za zarządzanie albo, z wyjątkiem banków, z tytułu odsetek od pieniędzy pozyczonych zakładowi.

4. Jeżeli w Umawiającym się Państwie istnieje zwyczaj ustalania zysków zakładu przez podział całkowitych zysków przedsiębiorstwa na jego poszczególne części, to żadne postanowienie ustępu 2 nie wyklucza ustalenia przez to Umawiające się Państwo zysku do opodatkowania według zwyczajowo stosowanego podziału; sposób stosowanego podziału zysku musi być jednak taki, żeby wynik był zgodny z zasadami zawartymi w tym artykule.

5. Nie można przypisać zakładowi zysku tylko z tytułu samego zakupu dóbr lub towarów przez ten zakład dla przedsiębiorstwa.

6. Przy stosowaniu poprzednich ustępów ustalanie zysków zakładu powinno być dokonywane każdego roku w taki sam sposób, chyba że istnieją uzasadnione powody, aby postąpić inaczej.

7. Jeżeli w zyskach mieszczą się dochody, które zostały odrębnie uregulowane w innych artykułach niniejszej Konwencji, to postanowienia tych innych artykułów nie będą naruszane przez postanowienia tego artykułu.

Artykuł 8

Transport morski i lotniczy

1. Zyski przedsiębiorstwa Umawiającego się Państwa osiągnięte z eksploatacji w transporcie międzynarodowym statków morskich i statków powietrznych podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie.

2. Zyski, o których mowa w ustępie 1, nie obejmują zysków osiągniętych ze świadczenia zakwaterowania lub przewozu innego niż wynikający z eksploatacji statków morskich lub powietrznych w transporcie międzynarodowym.

3. Postanowienia ustępu 1 stosuje się również do zysków pochodzących z uczestnictwa w umowie polowej, we wspólnym przedsiębiorstwie lub międzynarodowym związku eksploatacyjnym.

Artykuł 9

Przedsiębiorstwa powiązane

1. Jeżeli:

- a) przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa uczestniczy bezpośrednio lub pośrednio w zarządzaniu, kontroli lub w kapitale przedsiębiorstwa drugiego Umawiającego się Państwa albo
- b) te same osoby uczestniczą bezpośrednio lub pośrednio w zarządzaniu, kontroli lub w kapitale przedsiębiorstwa Umawiającego się Państwa i przedsiębiorstwa drugiego Umawiającego się Państwa

i jeżeli w jednym i w drugim przypadku między dwoma przedsiębiorstwami, w zakresie ich stosunków handlowych i finansowych, zostaną umówione lub narzucone warunki, które różnią się od warunków, które ustaliłyby między sobą niezależne przedsiębiorstwa, wówczas zyski, które osiągnęłyby jedno z przedsiębiorstw bez tych warunków, ale z powodu tych warunków ich nie osiągnęło, mogą być uznane za zyski tego przedsiębiorstwa i odpowiednio opodatkowane.

2. Jeżeli Umawiające się Państwo włącza do zysków własnego przedsiębiorstwa i odpowiednio opodatkowuje również zyski przedsiębiorstwa drugiego Umawiającego się Państwa, z tytułu których przedsiębiorstwo to zostało opodatkowane w tym drugim Państwie, a zyski w ten sposób połączone są zyskami, które osiągnęłyby przedsiębiorstwo pierwszego Państwa, gdyby warunki ustalone między oboma przedsiębiorstwami były warunkami, które byłyby uzgodnione pomiędzy przedsiębiorstwami niezależnymi, wtedy to drugie Państwo może, zgodnie z ustępem 3 artykułu 25, dokonać odpowiedniej korekty kwoty podatku wymierzonego w tym Państwie w stosunku do tych zysków, jeśli zgadza się ono z korektą dokonaną przez pierwsze Państwo. Przy ustalaniu takiej korekty będą odpowiednio uwzględniane inne postanowienia niniejszej Konwencji, a właściwe organy Umawiających się Państw będą w razie konieczności porozumiewać się ze sobą bezpośrednio.

3. Przepisów ustępu 2 nie stosuje się w przypadku oszustwa, rażącego zaniedbania lub winy umyślnej.

Artykuł 10

Dywidendy

1. Dywidendy wypłacane przez spółkę mającą siedzibę w Umawiającym się Państwie osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

2. Jednakże dywidendy takie mogą być opodatkowane także w Umawiającym się Państwie, w którym spółka wypłacająca dywidendy ma swoją siedzibę,

i zgodnie z prawem tego Państwa, lecz jeżeli właściciel dywidend ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, to podatek ten nie może przekroczyć:

- a) 5 procent kwoty dywidend brutto, jeżeli ich właścicielem jest spółka (inna niż osobowa), której bezpośredni udział w kapitale spółki wypłacającej dywidendy wynosi co najmniej 25 procent,
- b) 15 procent kwoty dywidend brutto we wszystkich pozostałych przypadkach.

Postanowienia tego ustępu nie naruszają opodatkowania spółki w odniesieniu do zysków, z których dywidendy są wypłacane.

3. Określenie „dywidendy” użyte w tym artykule oznacza dochód z akcji, akcji gratisowych, praw do udziału w zysku, akcji w górnictwie, akcji założycielskich lub innych praw, z wyjątkiem wierzytelności, jak również dochody z innych praw spółki, które według prawa podatkowego Państwa, w którym spółka wypłacająca dywidendy ma siedzibę, są pod względem podatkowym traktowane jak dochody z akcji.

4. Postanowienia ustępów 1 i 2 nie mają zastosowania, jeżeli właściciel dywidend, mający miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, wykonuje w drugim Umawiającym się Państwie, w którym znajduje się siedziba spółki wypłacającej dywidendy, działalność gospodarczą poprzez zakład w nim położony bądź wykonuje w tym drugim Państwie wolny zawód w oparciu o położoną w nim stałą placówkę i gdy udział, z tytułu którego wypłaca się dywidendy, faktycznie wiąże się z działalnością takiego zakładu lub stałej placówki. W takim przypadku, w zależności od konkretnej sytuacji, stosuje się postanowienia artykułu 7 lub artykułu 14.

5. Jeżeli spółka, której siedziba znajduje się w Umawiającym się Państwie, osiąga zyski lub dochody z drugiego Umawiającego się Państwa, wówczas to drugie Państwo nie może ani obciążać podatkiem dywidend wypłacanych przez tę spółkę, z wyjątkiem przypadku, gdy takie dywidendy są wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym drugim Państwie, lub w przypadku, gdy udział, z tytułu którego dywidendy są wypłacane, faktycznie wiąże się z działalnością zakładu lub stałej placówki położonej w drugim Państwie, ani też obciążać niewydzielonych zysków spółki podatkiem od niewydzielonych zysków, nawet kiedy wypłacone dywidendy lub niewydzielone zyski całkowicie lub częściowo pochodzą z zysków albo dochodów osiągniętych w tym drugim Państwie.

Artykuł 11

Odsetki

1. Odsetki, które powstają w Umawiającym się Państwie i są wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

2. Jednakże takie odsetki mogą być także opodatkowane w Umawiającym się Państwie, w którym powstają, i zgodnie z ustawodawstwem tego Państwa, ale jeżeli odbiorca jest ich właścicielem, podatek w ten sposób ustalony nie może przekroczyć:

- a) 5 procent kwoty odsetek brutto w następujących przypadkach:
 - i) jeśli właścicielem odsetek jest bank lub towarzystwo ubezpieczeniowe,
 - ii) odnośnie do odsetek pochodzących z obligacji i skryptów dłużnych, które są regularnie i w istotnym stopniu przedmiotem obrotu na uznanym rynku papierów wartościowych;
- b) 15 procent kwoty odsetek brutto we wszystkich pozostałych przypadkach.

3. Bez względu na postanowienia ustępu 2 wszelkie odsetki, o których mowa w ustępie 1, podlegają opodatkowaniu tylko w Umawiającym się Państwie, w którym właściciel ma miejsce zamieszkania lub siedzibę, jeżeli:

- a) właścicielem odsetek jest Umawiające się Państwo, jego jednostka terytorialna lub organ lokalny albo w przypadku Polski — Narodowy Bank Polski, a w przypadku Meksyku — Banco de México;
- b) odsetki są wypłacane przez którykolwiek z podmiotów wymienionych pod literą a);
- c) właścicielem odsetek jest uznany fundusz emerytalny lub rentowy, pod warunkiem że jego dochód jest powszechnie zwolniony w tym Państwie z opodatkowania;
- d) odsetki powstają w Meksyku i są płacone w związku z pożyczką udzieloną, gwarantowaną lub ubezpieczoną na okres nie krótszy niż trzy lata albo kredytem udzielonym, gwarantowanym lub ubezpieczonym na taki okres przez Bank Pekao S.A., Korporację Ubezpieczeń Kredytów Eksportowych (KUBE) i Bank Handlowy w Warszawie S.A.;
- e) odsetki powstają w Polsce i są płacone w związku z pożyczką udzieloną, gwarantowaną lub ubezpieczoną na okres nie krótszy niż trzy lata albo kredytem udzielonym, gwarantowanym lub ubezpieczonym na taki okres przez Banco Nacional de Comercio Exterior, S.N.C., Nacional Financiera, S.N.C. lub Banco Nacional de Obras y Servicios Públicos, S.N.C.

4. Użyte w tym artykule określenie „odsetki” oznacza dochód z wszelkiego rodzaju wierzytelności, zarówno zabezpieczonych, jak i niezabezpieczonych hipoteką lub prawem do uczestniczenia w zyskach dłużnika, a w szczególności dochody z pożyczek rządowych oraz dochody z obligacji lub skryptów dłużnych, włącznie z premiami i nagrodami związanymi z takimi pożyczkami, obligacjami lub skryptami dłużnymi, jak również każdy inny dochód, który zgodnie z prawem podatkowym Umawiającego się Państwa, w którym ten dochód powstaje, jest traktowany jako dochód z ty-

tułu pożyczonych pieniędzy. Opłat karnych z tytułu opóźnionej zapłaty nie uważa się za odsetki w rozumieniu tego artykułu.

5. Postanowienia ustępów 1, 2 i 3 nie mają zastosowania, jeżeli właściciel odsetek mający miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie wykonuje w drugim Umawiającym się Państwie, w którym powstają odsetki, bądź działalność gospodarczą poprzez zakład tam położony, bądź wykonuje w tym Państwie wolny zawód w oparciu o stałą placówkę, która jest w nim położona, i jeżeli wierzytelność, z tytułu której płacone są odsetki, jest faktycznie związana z takim zakładem lub stałą placówką. W takim przypadku, w zależności od konkretnej sytuacji, stosuje się postanowienia artykułu 7 lub artykułu 14.

6. Uważa się, że odsetki powstają w Umawiającym się Państwie, jeżeli płatnikiem jest to Państwo, jego jednostka terytorialna, organ lokalny lub osoba mająca w tym Państwie miejsce zamieszkania lub siedzibę. Jeżeli jednak osoba wypłacająca odsetki, bez względu na to, czy ma ona miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, posiada w Umawiającym się Państwie zakład lub stałą placówkę, w związku z działalnością których powstało zobowiązanie, z tytułu którego są wypłacane odsetki, i zapłata tych odsetek jest pokrywana przez ten zakład lub stałą placówkę, to uważa się, że odsetki takie powstają w Państwie, w którym położony jest zakład lub stała placówka.

7. Jeżeli istnieją szczególne powiązania między płatnikiem a właścicielem odsetek lub między nimi a osobą trzecią i kwota odsetek, z jakiegokolwiek przyczyn, przekracza kwotę, która byłaby uzgodniona pomiędzy płatnikiem a właścicielem odsetek bez tych powiązań, wówczas postanowienia tego artykułu mają zastosowanie tylko do ostatniej wymienionej kwoty. W takim przypadku nadwyżka ponad wymienioną poprzednią część podlega opodatkowaniu w każdym Umawiającym się Państwie zgodnie z jego prawem i z uwzględnieniem odpowiednich postanowień niniejszej Konwencji.

8. Postanowienia tego artykułu nie mają zastosowania, jeżeli właściwe organy uzgodnią, że wierzytelność, z tytułu której są wypłacane odsetki, została stworzona lub została przejęta głównie w celu odniesienia korzyści z tego artykułu. W takim przypadku stosuje się przepisy prawa wewnętrznego Umawiającego się Państwa, w którym odsetki powstają.

Artykuł 12

Należności licencyjne

1. Należności licencyjne, powstające w Umawiającym się Państwie i wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

2. Jednakże takie należności licencyjne mogą być opodatkowane również w Umawiającym się Państwie, w którym powstają, i zgodnie z jego prawem, ale jeże-

li odbiorca jest właścicielem należności licencyjnych, to wysokość podatku nie może przekroczyć 10 procent kwoty należności licencyjnych brutto.

3. Określenie „należności licencyjne” użyte w tym artykule oznacza wszelkiego rodzaju należności płacone za użytkowanie lub prawo do użytkowania wszelkich praw autorskich do dzieła literackiego, artystycznego lub naukowego, włącznie z filmami dla kin oraz filmami lub taśmami dla radia lub telewizji, publicznego przekazu przez satelitę, kabel, światłowód lub podobną technologię, wszelkiego patentu, znaku towarowego, wzoru lub modelu, planu, tajemnicy technologii lub procesu produkcyjnego, jak również za użytkowanie lub prawo do użytkowania jakiegokolwiek urządzenia przemysłowego, handlowego lub naukowego albo za informacje dotyczące doświadczenia w dziedzinie przemysłowej, handlowej lub naukowej. Określenie „należności licencyjne” obejmuje również zyski osiągnięte z przeniesienia jakiegokolwiek takiego prawa lub własności, które są zależne od ich wydajności, korzystania z nich lub dysponowania nimi.

4. Postanowienia ustępów 1 i 2 nie mają zastosowania, jeżeli właściciel należności licencyjnych, mający miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, prowadzi w drugim Umawiającym się Państwie, z którego pochodzą należności licencyjne, działalność gospodarczą poprzez zakład w nim położony bądź wykonuje w drugim Państwie wolny zawód w oparciu o stałą placówkę tam położoną, a prawa lub majątek, z tytułu których wypłacane są należności licencyjne, faktycznie wiążą się z działalnością tego zakładu lub stałej placówki. W takim przypadku stosuje się odpowiednio, w zależności od konkretnej sytuacji, postanowienia artykułu 7 lub artykułu 14.

5. Uważa się, iż należności licencyjne powstają w Umawiającym się Państwie, kiedy ich płatnikiem jest to Państwo, jego jednostka terytorialna, organ lokalny albo osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym Państwie. Jednakże, jeżeli osoba wypłacająca należności licencyjne, niezależnie od tego, czy ma ona miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, posiada w Umawiającym się Państwie zakład lub stałą placówkę, a należności te są ponoszone przez ten zakład lub stałą placówkę, wówczas uważa się, iż należności licencyjne powstają w Państwie, w którym znajduje się zakład lub stała placówka.

6. Jeżeli w wyniku szczególnych powiązań między płatnikiem a właścicielem należności licencyjnych lub między nimi a osobą trzecią kwota należności licencyjnych wypłacana za użytkowanie, prawo lub informację przekracza kwotę, którą płatnik i właściciel należności licencyjnych uzgodniliby bez tych powiązań, wówczas postanowienia tego artykułu stosuje się tylko do tej ostatniej wymienionej kwoty. W takim przypadku nadwyżka ponad wymienioną poprzednio kwotę podlega opodatkowaniu w każdym Umawiającym się Państwie zgodnie z jego prawem i z uwzględnieniem innych postanowień niniejszej Konwencji.

7. Postanowienia tego artykułu nie mają zastosowania, jeżeli właściwe organy uzgodnią, że prawa, z tytułu których są wypłacane należności licencyjne, zostały ustanowione lub przejęte głównie w celu odniesienia korzyści z tego artykułu. W takim przypadku stosuje się przepisy prawa wewnętrznego Umawiającego się Państwa, w którym należności licencyjne powstają.

Artykuł 13

Zyski z przeniesienia własności majątku

1. Zyski osiągnięte przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie z przeniesienia własności majątku nieruchomego, o którym mowa w artykule 6, i położonego w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

2. Zyski z przeniesienia własności akcji i udziałów lub innych praw w spółce, której aktywa składają się głównie, bezpośrednio lub pośrednio, z majątku nieruchomego położonego w Umawiającym się Państwie lub z praw wchodzących w skład tego majątku nieruchomego, mogą być opodatkowane w tym Państwie. Dla potrzeb niniejszego ustępu nie bierze się pod uwagę majątku nieruchomego wykorzystywanego przez spółkę w jej działalności przemysłowej, handlowej lub rolniczej albo przez osoby wykonujące wolne zawody.

3. Oprócz zysków podlegających opodatkowaniu, zgodnie z postanowieniami poprzednich ustępów tego artykułu, zyski osiągnięte przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie z przeniesienia własności akcji, udziałów lub innych praw majątkowych spółki, która ma siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie, jeżeli odbiorca zysków, w czasie dwunastu miesięcy poprzedzających to przeniesienie, bezpośrednio lub pośrednio posiadał udział w wysokości co najmniej 20 procent kapitału spółki.

4. Zyski z przeniesienia własności majątku ruchomego stanowiącego część majątku zakładu, który przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa posiada w drugim Umawiającym się Państwie, albo z przeniesienia własności majątku ruchomego należącego do stałej placówki, którą osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie posiada w drugim Umawiającym się Państwie w celu wykonywania wolnego zawodu, łącznie z zyskami, które pochodzą z przeniesienia własności takiego zakładu (odrębnie albo razem z całym przedsiębiorstwem) lub takiej stałej placówki, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

5. Zyski osiągnięte z przeniesienia tytułu własności statków morskich lub statków powietrznych eksploatowanych w transporcie międzynarodowym oraz z przeniesienia tytułu własności majątku ruchomego związanego z eksploatacją takich statków morskich lub statków powietrznych podlegają opodatkowaniu tylko w tym Umawiającym się Państwie, w którym znajduje się siedziba przedsiębiorstwa.

6. Zyski z przeniesienia tytułu własności jakiegokolwiek majątku niewymienionego w artykule 13 lub w poprzednich ustępach tego artykułu podlegają opodatkowaniu tylko w tym Umawiającym się Państwie, w którym przenoszący tytuł własności ma miejsce zamieszkania lub siedzibę.

Artykuł 14

Wolne zawody

1. Dochód, który osoba mająca miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie osiąga z wykonywanego wolnego zawodu albo innej działalności o samodzielnym charakterze, podlega opodatkowaniu tylko w tym Państwie. Jednakże taki dochód może być opodatkowany w drugim Umawiającym się Państwie, jeśli:

- a) osoba fizyczna mająca w nim miejsce zamieszkania przebywa w tym Państwie przez okres lub okresy przekraczające łącznie 183 dni podczas każdego dwunastomiesięcznego okresu, rozpoczynającego się lub kończącego w danym roku podatkowym, lub
- b) osoba mająca w nim miejsce zamieszkania posiada w tym Państwie stałą placówkę w celu wykonywania swej działalności, jednak tylko w takim zakresie, w jakim dochód ten może być przypisany tej placówce.

2. Określenie „wolny zawód” obejmuje w szczególności samodzielnie wykonywaną działalność naukową, literacką, artystyczną, wychowawczą lub oświatową, jak również samodzielnie wykonywaną działalność lekarzy, prawników, inżynierów, architektów, dentyстів i księgowych.

Artykuł 15

Praca najemna

1. Z uwzględnieniem postanowień artykułów 16, 18 i 19 uposażenia, płace i inne podobne wynagrodzenia, które osoba mająca miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie otrzymuje z pracy najemnej, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie, chyba że praca najemna wykonywana jest w drugim Umawiającym się Państwie. Jeżeli praca jest tak wykonywana, to otrzymywane za nią wynagrodzenie może być opodatkowane w tym drugim Państwie.

2. Bez względu na postanowienia ustępu 1 wynagrodzenie, jakie osoba mająca miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie osiąga z pracy najemnej, wykonywanej w drugim Umawiającym się Państwie, podlega opodatkowaniu tylko w tym pierwszym Państwie, jeżeli:

- a) odbiorca przebywa w drugim Państwie przez okres lub okresy nieprzekraczające łącznie 183 dni podczas każdego dwunastomiesięcznego okresu, rozpoczynającego się lub kończącego w danym roku podatkowym, i
- b) wynagrodzenie jest wypłacane przez pracodawcę lub w imieniu pracodawcy, który nie ma miejsca zamieszkania lub siedziby w drugim Państwie, i

c) wynagrodzenie nie jest ponoszone przez zakład lub stałą placówkę, którą pracodawca posiada w drugim Państwie.

3. Bez względu na poprzednie postanowienia tego artykułu wynagrodzenie osiągnięte z pracy najemnej, wykonywanej na pokładzie statku morskiego lub statku powietrznego eksploatowanego w transporcie międzynarodowym przez przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa, może być opodatkowane w tym Państwie.

Artykuł 16

Wynagrodzenia dyrektorów

Wynagrodzenia dyrektorów i inne podobne świadczenia, które osoba mająca miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie osiąga z tytułu członkostwa w radzie dyrektorów lub jako biegły rewident, a w przypadku Meksyku, które uzyskuje jako „administrator” lub jako „comisario”, w spółce mającej siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

Artykuł 17

Artyści i sportowcy

1. Bez względu na postanowienia artykułów 14 i 15 dochód uzyskany przez osobę mającą miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie z tytułu działalności artystycznej, na przykład artysty scenicznego, filmowego, radiowego lub telewizyjnego, jak też muzyka lub sportowca, z osobiście wykonywanej w tym charakterze działalności w drugim Umawiającym się Państwie, może być opodatkowany w tym drugim Państwie. Dochód, o którym mowa w niniejszym ustępie, dotyczy również dochodu osiąganego z każdej działalności osobiście wykonywanej w drugim Umawiającym się Państwie przez taką osobę, odnoszącej się do jej reputacji jako artysty lub sportowca.

2. Jeżeli dochód mający związek z osobiście wykonywaną działalnością artysty lub sportowca nie przypada temu artyście lub sportowcowi, lecz innej osobie, wówczas dochód taki, bez względu na postanowienia artykułów 7, 14 i 15, może być opodatkowany w tym Umawiającym się Państwie, w którym działalność tego artysty lub sportowca jest wykonywana.

3. Bez względu na postanowienia ustępów 1 i 2 tego artykułu dochód, o którym mowa w tym artykule, jest zwolniony z opodatkowania w Umawiającym się Państwie, w którym działalność artysty lub sportowca jest wykonywana, pod warunkiem że działalność ta jest w znacznej części opłacana z funduszy publicznych tego Państwa lub państwa drugiego albo gdy działalność ta jest wykonywana na mocy umowy kulturalnej lub porozumienia zawartego przez te Państwa.

Artykuł 18

Emerytura

Z uwzględnieniem postanowień artykułu 19 ustęp 2 emerytura i inne podobne świadczenia, wy-

płacane osobie mającej miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie z tytułu jej wcześniejszej pracy najemnej, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie, w którym odbiorca emerytury ma miejsce zamieszkania.

Artykuł 19

Pracownicy państwowi

1. a) Uposażenie, płace i inne podobne wynagrodzenia, inne niż emerytura, wypłacane przez Umawiającą się Państwo, jego jednostkę terytorialną lub organ lokalny osobie fizycznej z tytułu usług świadczonych na rzecz tego Państwa, jego jednostki terytorialnej lub organu lokalnego, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie.

b) Jednakże uposażenia, płace i inne podobne wynagrodzenia podlegają opodatkowaniu tylko w drugim Umawiającym się Państwie, jeżeli usługi są świadczone w tym Państwie, a osoba świadcząca te usługi ma miejsce zamieszkania w tym drugim Państwie, i która:

- i) jest obywatelem tego Państwa lub
- ii) nie stała się osobą mającą miejsce zamieszkania w tym Państwie wyłącznie w celu świadczenia tych usług.

2. a) Jakakolwiek emerytura, wypłacana przez lub pochodząca z funduszy utworzonych przez Umawiającą się Państwo, jego jednostkę terytorialną lub organ lokalny osobie fizycznej z tytułu świadczenia usług na rzecz tego państwa, jego jednostki terytorialnej lub organu lokalnego, podlega opodatkowaniu tylko w tym Państwie.

b) Jednakże taka emerytura podlega opodatkowaniu tylko w drugim Umawiającym się Państwie, jeśli osoba jest obywatelem tego Państwa i posiada w nim miejsce zamieszkania.

3. Postanowienia artykułów 15, 16 i 18 stosuje się do uposażeń, płac i innych podobnych wynagrodzeń i emerytur z tytułu świadczenia usług pozostających w związku z działalnością gospodarczą prowadzoną przez Umawiającą się Państwo, jego jednostkę terytorialną lub organ lokalny.

Artykuł 20

Studenci

Należności otrzymywane na utrzymanie, kształcenie lub odbywanie praktyki przez studenta lub praktykanta, który przebywa w pierwszym Umawiającym się Państwie wyłącznie w celu kształcenia się, odbywania praktyki lub szkolenia, a który ma lub bezpośrednio przed przybyciem do tego Państwa miał miejsce zamieszkania w drugim Umawiającym się Państwie, nie podlegają opodatkowaniu w pierwszym Państwie, pod warunkiem że należności te pochodzą ze źródeł spoza pierwszego Państwa.

Artykuł 21

Profesorowie i pracownicy naukowci

1. Osoba fizyczna, która przebywa czasowo w jednym Umawiającym się Państwie w celu nauczania lub prowadzenia prac badawczych na uniwersytecie, w szkole pomaturalnej bądź innej uznanej placówce oświatowej tego Umawiającego się Państwa, a która ma lub bezpośrednio przed tą wizytą miała stałe miejsce zamieszkania w drugim Umawiającym się Państwie, podlega zwolnieniu od opodatkowania w pierwszym wymienionym Umawiającym się Państwie z tytułu wynagrodzenia za nauczanie lub prowadzenie prac badawczych przez okres nieprzekraczający dwóch lat, licząc od dnia jej pierwszego przyjazdu w tym celu.

2. Postanowienia ustępu 1 niniejszego artykułu nie mają zastosowania do dochodu z tytułu prac badawczych, jeżeli takie prace są podejmowane nie w interesie publicznym, ale głównie dla prywatnej korzyści określonej osoby lub osób.

Artykuł 22

Inne dochody

Części dochodu osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, które nie są objęte postanowieniami poprzednich artykułów niniejszej Konwencji i powstają w drugim Umawiającym się Państwie, podlegają opodatkowaniu w tym drugim Państwie.

Artykuł 23

Unikanie podwójnego opodatkowania

1. W przypadku Polski podwójnego opodatkowania unikać się będzie w sposób następujący:

a) jeżeli osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce osiąga dochód, który może być opodatkowany w Meksyku, to Polska, z zastrzeżeniem postanowień pod literą b), zwolni taki dochód z opodatkowania. Polska, przy obliczaniu wysokości podatku, który byłby zastosowany, gdyby zwolniony dochód nie był wyłączony z opodatkowania, bierze pod uwagę zwolniony dochód;

b) jeżeli osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce osiąga dochód, który zgodnie z postanowieniami artykułów 10, 11 i 12 może być opodatkowany w Meksyku, to Polska zezwoli na odliczenie od podatku dochodowego tej osoby kwoty równej zapłaconemu meksykańskiemu podatkowi dochodowemu. Takie odliczenie nie może jednak przekroczyć tej części podatku, obliczonego przed dokonaniem odliczenia, który odnosi się do dochodu uzyskanego z Meksyku.

2. Zgodnie z postanowieniami i z uwzględnieniem ograniczeń zawartych w ustawodawstwie meksykańskim, które może podlegać okresowym zmianom, jednakże z zachowaniem niniejszych zasad ogólnych,

Meksyk zezwala osobom mającym w nim miejsce zamieszkania lub siedzibę zaliczyć na poczet podatku meksykańskiego:

- a) podatek polski płacony od dochodu osiąganego w Polsce w wysokości nieprzekraczającej podatku płaconego od takiego dochodu w Meksyku i
- b) w przypadku spółki posiadającej przynajmniej 10 procent udziału w kapitale spółki, która ma siedzibę w Polsce i od której pierwsza wspomniana spółka otrzymuje dywidendę, polski podatek płacony przez spółkę wypłacającą dywidendy naliczany od zysków, z których dywidendy są wypłacane.

Artykuł 24

Równe traktowanie

1. Obywatele Umawiającego się Państwa nie mogą być poddani w drugim Umawiającym się Państwie ani opodatkowaniu, ani związanym z nim obowiązkom, które są inne lub bardziej uciążliwe niż opodatkowanie i związane z nim obowiązki, którym są lub mogą być poddani w tych samych okolicznościach obywatele tego drugiego Państwa, a w szczególności w związku z ich miejscem zamieszkania. Niniejsze postanowienie stosuje się również, bez względu na postanowienia artykułu 1, w stosunku do osób, które nie mają miejsca zamieszkania lub siedziby w jednym lub obu Umawiających się Państwach.

2. Opodatkowanie zakładu, który przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa posiada w drugim Umawiającym się Państwie, nie może być w tym drugim Państwie mniej korzystne niż opodatkowanie przedsiębiorstw tego drugiego Państwa prowadzących taką samą działalność.

3. Postanowienia niniejszego artykułu nie mogą być rozumiane jako zobowiązujące Umawiające się Państwo do udzielenia osobom mającym miejsce zamieszkania w drugim Umawiającym się Państwie jakichkolwiek osobistych zwolnień, ulg i obniżek podatkowych z uwagi na stan cywilny i rodzinny, których udziela ono osobom mającym miejsce zamieszkania na jego terytorium.

4. Z wyjątkiem stosowania postanowień artykułu 9 ustęp 1 i artykułu 11 ustęp 7 lub artykułu 12 ustęp 6, odsetki, należności licencyjne i inne koszty ponoszone przez przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa na rzecz osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie są odliczane przy określaniu podlegających opodatkowaniu zysków tego przedsiębiorstwa na takich samych warunkach, jakby były one płacone na rzecz osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym pierwszym Państwie.

5. Przedsiębiorstwa Umawiającego się Państwa, których majątek należy w całości lub częściowo albo który jest kontrolowany bezpośrednio lub pośrednio przez jedną lub więcej osób, mających miejsce za-

mieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, nie mogą być w pierwszym Umawiającym się Państwie poddane opodatkowaniu ani związanym z nim obowiązkom, które są inne lub bardziej uciążliwe aniżeli opodatkowanie i związane z nim obowiązki, którym są lub mogą być poddane podobne przedsiębiorstwa pierwszego Państwa.

6. Bez względu na postanowienia artykułu 2 postanowienia niniejszego artykułu stosuje się do wszystkich podatków, bez względu na ich rodzaj i nazwę.

Artykuł 25

Procedura wzajemnego porozumiewania się

1. Jeżeli osoba jest zdania, że działania jednego lub obu Umawiających się Państw wprowadziły lub wprowadzą dla niej opodatkowanie niezgodne z postanowieniami niniejszej Konwencji, wówczas może, niezależnie od środków odwoławczych przewidzianych w prawie wewnętrznym tych Państw, przedstawić swoją sprawę właściwemu organowi tego Państwa, w którym ma ona miejsce zamieszkania lub siedzibę, lub jeżeli w danej sprawie mają zastosowanie postanowienia artykułu 24 ustęp 1, właściwemu organowi tego Umawiającego się Państwa, którego jest obywatelem.

2. Właściwy organ, jeżeli uzna zarzut za uzasadniony i jeżeli nie może znaleźć zadowalającego rozwiązania, podejmie starania, aby przypadek ten uregulować w porozumieniu z właściwym organem drugiego Umawiającego się Państwa, tak aby zapobiec opodatkowaniu niezgodnemu z niniejszą Konwencją, pod warunkiem że sprawa zostanie przedłożona właściwemu organowi drugiego Umawiającego się Państwa w ciągu czterech i pół roku od daty powstania obowiązku podatkowego lub daty złożenia zeznania podatkowego w tym drugim Państwie, w zależności od tego, która z nich jest późniejsza. W takim przypadku każde osiągnięte porozumienie zostanie wprowadzone w życie w ciągu dziesięciu lat od daty powstania obowiązku podatkowego lub daty złożenia zeznania podatkowego w tym drugim Państwie, w zależności od tego, która z nich jest późniejsza, lub w okresie dłuższym, jeśli on jest dopuszczany przez przepisy prawa wewnętrznego drugiego Państwa.

3. Właściwe organy Umawiających się Państw będą wspólnie czynić starania, aby w drodze wzajemnego porozumienia usuwać trudności lub wątpliwości, które mogą powstać przy interpretacji lub stosowaniu Konwencji. Mogą one również wspólnie uzgodnić, w jaki sposób można zapobiec podwójnemu opodatkowaniu w przypadkach, które nie są uregulowane w niniejszej Konwencji.

4. Właściwe organy Umawiających się Państw mogą komunikować się bezpośrednio w celu osiągnięcia porozumienia w sprawach objętych postanowieniami poprzednich ustępów. Jeżeli, w celu osiągnięcia porozumienia, wskazana będzie ustna wymiana opinii, może mieć ona miejsce poprzez powołanie komisji składającej się z właściwych organów Umawiających się Państw.

5. Bez względu na jakiegokolwiek traktaty dotyczące handlu międzynarodowego lub inwestycji, których stroną jest lub może być Umawiające się Państwo, wszystkie kwestie sporne odnośnie do środków stosowanych przez Umawiające się Państwo obejmujących podatki wymienione w artykule 2 lub, w przypadku równego traktowania, każdego środka podatkowego stosowanego przez Umawiające się Państwo, włączając w to spory dotyczące zastosowania niniejszej Konwencji, powinny być rozstrzygane tylko na podstawie Konwencji, chyba że właściwe organy Umawiających się Państw dojdą do porozumienia w inny sposób.

Artykuł 26

Wymiana informacji

1. Właściwe organy Umawiających się Państw będą wymieniały informacje, które są niezbędne do stosowania postanowień niniejszej Konwencji oraz ustawodawstwa wewnętrznego Umawiających się Państw, w odniesieniu do podatków nałożonych przez Umawiające się Państwo w zakresie, w jakim opodatkowanie to nie jest sprzeczne z Konwencją. Wymiana informacji stosuje się do podatków każdego rodzaju i nazwy i nie jest ograniczona postanowieniami artykułu 1. Wszelkie informacje uzyskane przez Umawiające się Państwo będą stanowiły tajemnicę na takiej samej zasadzie jak informacje uzyskane zgodnie z ustawodawstwem wewnętrznym tego Państwa, i będą mogły być ujawnione jedynie osobom lub organom (w tym sądom albo organom administracyjnym) zajmującym się wymiarem lub poborem, egzekucją lub ściąganiem albo rozpatrywaniem odwołań w zakresie podatków nałożonych w imieniu tego Państwa. Takie osoby lub organy będą wykorzystywać informacje wyłącznie w takich celach. Mogą one ujawniać te informacje w jawnym postępowaniu sądowym lub w postanowieniach sądowych.

2. Postanowienia ustępu 1 nie mogą być w żadnym przypadku interpretowane jako zobowiązujące jedno z Umawiających się Państw do:

- a) stosowania środków administracyjnych, które są sprzeczne z ustawodawstwem lub praktyką administracyjną tego lub drugiego Umawiającego się Państwa;
- b) udzielania informacji, których uzyskanie nie byłoby możliwe na podstawie własnego ustawodawstwa albo w ramach normalnej praktyki administracyjnej tego lub drugiego Umawiającego się Państwa;
- c) udzielania informacji, które ujawniłyby tajemnicę handlową, gospodarczą, przemysłową, kupiecką lub zawodową albo działalność handlową, lub informacji, których udzielanie sprzeciwiałoby się porządkowi publicznemu (ordre public).

Artykuł 27

Przedstawiciele dyplomatyczni i urzędnicy konsularni

Żadne postanowienia niniejszej Konwencji nie naruszają przywilejów podatkowych przysługujących pracownikom dyplomatycznym lub urzędnikom konsularnym na podstawie ogólnych zasad prawa międzynarodowego lub postanowień umów szczególnych.

Artykuł 28

Wejście w życie

1. Umawiające się Państwa poinformują się wzajemnie na piśmie, drogą dyplomatyczną, o spełnieniu wymogów ich prawa wewnętrznego dla wejścia w życie niniejszej Konwencji. Konwencja wejdzie w życie z dniem otrzymania noty późniejszej.

2. Konwencja będzie obowiązywać od pierwszego dnia roku kalendarzowego następującego po dacie wejścia w życie Konwencji.

Artykuł 29

Wypowiedzenie

1. Niniejsza Konwencja pozostaje w mocy do czasu wypowiedzenia jej przez Umawiające się Państwo. Każde Umawiające się Państwo może wypowiedzieć Konwencję, przekazując w drodze dyplomatycznej pisemną notyfikację o wypowiedzeniu co najmniej sześć miesięcy przed końcem roku kalendarzowego rozpoczynającego się po upływie pięciu lat od daty jej wejścia w życie.

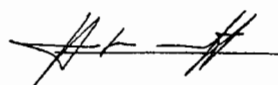
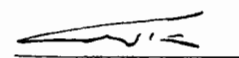
2. Konwencja przestanie obowiązywać pierwsze dnia lub po tym dniu w roku kalendarzowym następującym po roku, w którym została przekazana notyfikacja.

Na dowód czego niżej podpisani, należycie do tego upoważnieni przez ich właściwe Rządy, podpisali niniejszą Konwencję.

Sporządzono w dwóch egzemplarzach w Mexico City, dnia 30 listopada 1998 r., w językach polskim, hiszpańskim i angielskim, przy czym wszystkie teksty są jednakowo autentyczne. W przypadku jakiegokolwiek rozbieżności przy interpretacji rozstrzyga tekst angielski.

Z upoważnienia Rządu
Rzeczypospolitej Polskiej

Z upoważnienia Rządu
Meksykańskich Stanów
Zjednoczonych

PROTOKÓŁ

W momencie podpisywania Konwencji między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Meksykańskich Stanów Zjednoczonych o unikaniu podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu niżej podpisani uzgodnili następujące postanowienia, które stanowią integralną część niniejszej Konwencji.

1. Odnośnie do artykułu 4 ustęp 1:

Uważa się, że spółka osobowa, mienie spadkowe lub zarząd powierniczy mają siedzibę w Umawiającym się Państwie pod warunkiem, że dochód, który osiąga ją, jest opodatkowany w tym Państwie na takich samych zasadach jak dochód osoby mającej w nim miejsce zamieszkania lub siedzibę, zarówno kiedy ten dochód należy do spółki osobowej, mienia spadkowego lub zarządu powierniczego albo do współników lub beneficjentów.

2. Odnośnie do artykułu 8

Osoby mające miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce, których zyski osiągane w Meksyku nie mogą być opodatkowane przez Meksyk na podstawie postanowień artykułu 8 niniejszej Konwencji, nie mogą być poddane meksykańskiemu podatkowi od majątku odnośnie do środków majątkowych wykorzystanych do uzyskania takich zysków.

3. Odnośnie do artykułu 10

Jeżeli prawo Umawiającego się Państwa nakazuje określić daną płatność w całości lub części jako dywidendę lub ogranicza możliwość odliczenia takiej płatności z powodu reguł ograniczających cieką kapitalizację lub ze względu na fakt, że odnośny tytuł wierzytelności obejmuje odsetki od kapitału, to Umawiające się Państwo może traktować taką płatność zgodnie z takim prawem.

4. Odnośnie do artykułu 12

a) Uważa się, że podatek od majątku ustanowiony przez Meksyk może być stosowany bez względu na jakiegokolwiek postanowienia niniejszej Konwencji także w przypadku opłat za wynajem urządzeń

i podobnego sprzętu wykorzystanego przez osobę będącą podmiotem podatku od majątku w Meksyku. W takim przypadku Meksyk zagwarantuje zaliczenie na poczet podatku od majątku od takiego mienia kwoty podatku dochodowego, który byłby nałożony na należności licencyjne wypłacane za dostarczanie takiego mienia, stosując stopę podatkową określoną przez jego wewnętrzne przepisy, tak jakby niniejsza Konwencji nie miała zastosowania.

b) Uważa się, że określenie „informacje dotyczące przemysłowego, handlowego lub naukowego doświadczenia” będzie definiowane w związku z ustępem 11 Komentarza do artykułu 12 Modelowej Konwencji o unikaniu podwójnego opodatkowania w sprawie podatków od dochodu i majątku OECD z 1992 r.

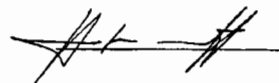
5. Odnośnie do artykułu 13 ustęp 2

Postanowienia artykułu 13 ustęp 2 stosuje się, jeżeli udziały lub prawa posiadane lub będące własnością zbywcy i osób z nim związanych, tam wymienionych, wynoszą przynajmniej 25 procent ogółu udziałów lub praw w każdym momencie w trakcie roku podatkowego, w którym to zbycie nastąpiło, lub w trakcie dwóch poprzednich lat podatkowych.

Na dowód czego niżej podpisani, należycie do tego upoważnieni przez ich właściwe Rządy, podpisali niniejszą Konwencję.

Sporządzono w dwóch egzemplarzach w Mexico City, dnia 30 listopada 1998 r., w językach polskim, hiszpańskim i angielskim, przy czym wszystkie teksty są jednakowo autentyczne. W przypadku jakiegokolwiek rozbieżności przy interpretacji, rozstrzyga tekst angielski.

Z upoważnienia Rządu
Rzeczypospolitej Polskiej

Z upoważnienia Rządu
Meksykańskich Stanów
Zjednoczonych

